

Бързо забрави, че е била разведена.

Следъ първата година затворнически семеенъ животъ, започнаха да излизатъ отначало само презъ вечеръ по ресторанти и кафенета, а после по чайове, балове и разни приеми. Бързо ги заобиколиха много стари и нови познати, и заживѣха много весело. Въ кжщи бѣше имъ станало тягостно, непоносимо. Всѣки день едно и сжщо между двама хора: да седятъ по цѣли часове единъ срещу другъ, да се гледатъ и да мълчатъ. Скуката вече бѣше се скрила подъ столоветъ имъ и ги дебнѣше, да вплете любовта имъ въ своята мрежа на безразличие и умраза. Добре че се сѣтиха на време пакъ да потърсятъ обществото.

И единъ день, най-неочаквано за всички всрѣдъ обществото, а може би и за самата Лили, тя избѣга въ чужбина съ единъ новъ приятелъ, който бѣше влѣзълъ отскоро въ тѣхното семейство.

Мжжътъ ѝ бѣше въ провинцията по работа за нѣколко дни и, когато се завърна, намѣри едно писмо оставено отъ нея.

„Скжпи,

Прости ми! Сега азъ съмъ така щастлива! Зная, че ще ти бжде много мжно за мене, но следъ време ще ме забравишъ. Моля те, не ме търси. Взехъ си моитѣ нѣща.

Сбогомъ. Забрави ме.

Лили“

Той прочете спокойно писмото и се усмихна доволенъ. Бѣше я опозналъ и отдавна очакваше отъ нея нѣщо. Тя бѣше родена за любовница. Свободна, безгрижна, лекокрила пеперуда, която прехвърква отъ цвѣтъ на цвѣтъ.